

Abadia de Sant Josep de Clairval

Carta de l'estiu 2012

Estimats Amics,

«**L**a força d'Europa no és ni les seves armes ni la seva ciència sinó la seva religió. Observeu la religió cristiana i quan hàgiu captat la seva ànima i la seva força, preneu-les i doneu-les a la Xina». Aquestes paraules, que el diplomàtic xinès Shu King-Shen dirigia al seu deixeble Lu Tseng-Tsiang, en començar la seva carrera, el van conduir a una consagració total a Crist en la vida monàstica, amb el nom de Pare Lu. Lu Tseng-Tsiang neix a Shanghai el 12 de juny de 1871. El seu pare, Lu Yong-Fong, que pertany a una família benestant, es casa l'any 1854 amb O Kin-Ling. Fruit de la unió, neix una nena que mor poc temps després. La parella haurà d'esperar disset anys per tenir un segon fill, en Lu Tseng-Tsiang. La seva mare, en infantar-lo, queda afectada per una hidropesia que li causarà la mort vuit anys més tard.

Una etapa

Lu Yong-Fong, home honest i religiós, és catequista protestant. Cada matí, anant a la feina, reparteix fullets i també Bíblies, per la «London Missionary Society». El seu fill rep el baptisme en aquest ambient protestant, on experimenta per primera vegada la caritat cristiana. Per a ell, el protestantisme és una etapa «sense la qual –segons escriurà més tard– no hauria pogut mai arribar al catolicisme. Estic profundament agraït per la bondat amb la que em van acollir aquells missioners». De fet, les comunitats cristianes separades de Roma, com ens mostra el Concili Vaticà II, tenen deficiències perquè es troben privades de la unitat desitjada per Crist, i no posseeixen la plenitud dels recursos de salvació. No obstant això, «no manquen de significat ni de valor en el misteri de la salvació. Efectivament, l'Esperit de Crist no deixa de servir-se d'elles com a recursos de salvació. La força procedeix de la plenitud de gràcia que va estar confiada a l'Església catòlica» (Decret sobre l'ecumenisme, 3).

Després d'haver rebut una educació privada sobre els clàssics xinesos, als tretze anys i mig, Lu Tseng-Tsiang ingressa a l'Escola de Llengües Estrangeres de Shanghai, on aprèn, sobretot, francès. Als 21 anys, ingressa en una escola d'intèrprets relacionada amb el Ministeri d'Afers Exteriors. L'any 1893, serà destinat com intèrpret a la Delegació Xinesa de Sant Petesburg (Rússia). Allà coincidirà amb un mestre que el convenç perquè faci la carrera de Diplomàtic. Aquest mestre, Shu King-Shen, està impregnat de saviesa confuciana.

L'Abat Lu Tseng-Tsiang

Drets reservats

«La doctrina confucianista –escriurà el Pare Lu l'any 1945– és essencialment la saviesa tradicional dels antics reis que van inaugurar la història de Xina, en el tercer mil·lenni abans de JESUCRIST. Els documents d'aquella saviesa van ser inventariats i publicats per Confuci, en el segle VI a. JC; són els nostres clàssics xinesos. La Xina ha viscut, i viu encara d'aquesta filosofia i d'aquesta educació, les quals constitueixen l'equilibri del seu esperit polític i de les seves tradicions de govern, basades directament en el principi de la vida en família».

Confuci (551-479 a. JC) admetia l'existència de Déu, Ésser suprem. Creia també en una Providència i en la supervivència de l'ànima, però no va dir res sobre el destí d'aquesta, després de la mort. El seu objectiu va ser donar als seus deixebles, normes pràctiques de moral social i política. Per això, a través dels segles, el confucianisme s'ha dividit en diferents vessants.

Devoció filial

El Pare Lu continua dient: «Als nostres pares, mitjançant l'acte creador de Déu, els hi hem d'estar agraïts per tot allò que ens ha permès ésser, convertir-nos en persones amb sentit humanitari, dotades de la facultat de saber conèixer, de jutjar i d'estimar, i saber que estem dotats del sentit de la llibertat. Així, el primer i el més constant dels nostres deures, és l'agraïment envers els nostres pares. La Providència divina havia disposat tota la raça xinesa per conèixer, practicar i celebrar la devoció filial, abans del temps que Abraham, Isaac i Jacob fundessin el poble del qual Moisès havia de ser legislador i

del mateix poble on segles després havia de néixer JESÚS... Entre els Manaments de Déu, presentats per Moisès, el primer que refereix els nostres deures cap al proïsme, és el precepte de la devoció filial. El legislador hebreu relaciona, precisament, el compliment d'aquest precepte amb la promesa de la continuació sobre la terra: perennitat de l'espècie, de les famílies, de la societat ».

L'Església ens ensenya en el Catecisme que «el quart manament indica l'ordre de la caritat. Déu va voler que, després d'Ell, estiméssim els nostres pares els quals ens han donat la vida. Estem obligats a honorar i respectar aquells que Déu, pel nostre bé, ha investit de la seva autoritat» (CEC, 2197). Hi ha dos motius pels quals ens sentim inclinats a venerar algú: l'excel·lència d'aquesta persona i els favors que d'ella es reben. Per això hem de venerar, en primer lloc, Déu, infinitament perfecte i benefactor universal. En segon lloc, els nostres pares i tots aquells que posseeixen legítimament l'autoritat. A continuació vénen els altres membres de la família i de la ciutat.

La devoció filial és, en primer lloc, un sentiment interior; i també comporta manifestacions externes de respecte i d'obediència, com expressions normals d'una relativa dependència. Aquesta devoció s'estén també a la «pàtria», paraula que deriva de "pater", pare. La pàtria és una comunitat moral i cívica formada per persones unides entre elles per la mateixa herència de sang, d'idealitat, de la terra i de la cultura. Més enllà d'un instint d'arrelament, el patriotisme és una actitud intel·ligent, de bondat i de voluntat. Un compromís pel patrimoni comú, per conservar-lo, fer-lo créixer, transmetre'l i defensar-lo. El patriotisme cristià rebutja el nacionalisme extrem, tendència que condueix a l'absolutisme; la deificació de la pàtria o de l'estat, és una teoria pagana. Al contrari, el patriotisme fa una aliança amb la consciència solidària universal entre les persones, i que no s'ha de confondre amb la errònia globalització que nega qualsevol diferència en la comunitat humana, la pàtria de cadascú. JESUCRIST també va tenir pàtria. (cf. Lc 4, 23-24).

Es pot governar sense Déu?

«**L**a meva vocació fou política –afirmarà el Pare Lu. La filosofia política xinesa es va plantejar una pregunta molt profunda: es podria governar l'home, sense estudiar com s'exerceix amb admirable providència per part del Creador, el governament dels homes? Podríem realment governar si no aspiréssim a assimilar els principis i els mètodes del govern suprem de Déu, la manera de fer-los nostres, i que poguéssim ser nosaltres mateixos els dignes representants de l'autoritat del Creador? A la qual cosa em direu: «Això és religió!». No ho nego, però responc: «Això és política!». I és l'única política digna de portar aquest nom. És una política superior i veritable en la qual qualsevol home de govern té el rigorós deure d'iniciar-se com un humil deixeble».

A principis del segle XX, a Pequín, el poder de la dinastia Manchú es desintegra per l'efecte del favoritisme

i de la incompetència. El mestre de Lu Tseng-Tsiang, el senyor Shu, desitja per al seu país una modernització segons l'esperit dels fundadors de la civilització xinesa. El cristianisme, i especialment l'Església Catòlica, han aconseguit imposar-se a la seva respectuosa prevenció; li sorprèn l'existència d'un govern espiritual mundial, el del Papa, l'antiguitat del qual es remunta al Fundador de la religió cristiana. «Observi els costums dels funcionaris més distingits dels països europeus –recomana al seu deixeble–, i quan arribi el moment prepari's per substituir els homes de Pequín, per començar a la Xina una nova construcció». A Pequín, on acaba de ser escollit com alt funcionari d'Afers Exteriors, el senyor Shu és víctima de la seva abnegació patriòtica: haver cridat l'atenció al govern sobre les reformes que calia emprendre sense entretenir-se. És acusat, jutjat i decapitat l'any 1900 i, sis mesos més tard, gloriosament però massa tard, rehabilitat. «Perquè servir un govern tan dolent?» –es pregunta Lu. Però en considerar la necessitat moral de romandre fidel a la labor del seu mestre, escriu: «Qualsevol dubte davant del deure és una covardia».

«Tinc les maletes preparades!»

El Cel reconforta aleshores el jove diplomàtic amb un sentiment d'amor: coneix, a Sant Petesburg, la Berta Bovy, filla i néta de funcionaris belgues. La jove ha rebut una acurada educació amb les religioses de la Providència, i dona classes de francès a l'alta societat russa. La simpatia que neix entre aquests joves es transforma en un amor profund, conduint-los al matrimoni. A Brussel·les, la família Bovy no ho assimila: «Un xinès!». I a la Delegació de Xina, tampoc arriben a entendre-ho: «Està destrossant la seva carrera! Si persisteix en els seus projectes, no podrà continuar a la Delegació. –Ja ho he previst. Tinc les maletes preparades». Però el ministre no està disposat a prescindir dels serveis d'aquest valuós col·laborador.

El senyor Lu té visió de futur. Ha conegut una noia europea de llengua francesa, catòlica, una dona intel·ligent, d'elevat valor moral i de d'excel·lent tacte, que no és natural d'una gran potència sinó d'un país petit, el que suposa una gran diferència per a un diplomàtic.

El casament té lloc a Sant Petesburg, el febrer de 1899. La unió conjugal és perfecta, però, amb gran tristesa per part dels esposos: Déu no els concedeix fills. En l'ambient reconfortant de la llar, el senyor Lu medita sobre allò que dona força a Europa: la religió cristiana. En els seus escrits, podem llegir: «Vaig observar i considerar la Santa Església des del punt de vista de l'home d'acció que va a la recerca del bé, tenint com a norma, un principi que el mateix JESUCRIST ens va donar: *pels seus fruits els coneixereu* (Mt 7, 20)... Vaig reconèixer la claríssima superioritat de la Santa Església Romana, que posseeix un tresor viu: la vida espiritual que brolla del sacrifici de JESUCRIST a la creu, vida manifestada i dispensada als fidels mitjançant els set sagraments. Només el fet de la Missa i dels sagraments convida a l'observació, a la reflexió i al respecte».

De quina manera el cristianisme que s'ha desenvolupat en el món occidental i que hi ha penetrat fins al punt de formar un tot amb ell, ha pogut seduir un home de l'Extrem Orient? «La unitat, la universalitat, l'ambició desinteressada de l'Església Catòlica estan basades en l'origen d'aquesta institució. M'agradaria dir als meus compatriotes: llegiu l'Evangelí, els Fets dels Apòstols, les Epístoles; llegiu la història de les persecucions dels primers segles de l'Església i els actes dels màrtirs; feu vostres totes les pàgines de la història de l'Església. Apreciareu d'aquesta manera un fet social absolutament superior i únic. Potser només llavors us fareu la següent pregunta: S'ha revelat el Creador? Com pot negar-se l'autoritat civil a fer tot el possible perquè una institució tan fecunda pugui florir en el si de les nacions?».

Aquestes reflexions del senyor Lu estan d'acord amb les paraules pronunciades pel beat Joan Pau II el 23 de febrer de 2002: «El que més em preocupa d'Europa és que conservi i faci fructificar la seva herència cristiana... El vell continent necessita JESUCRIST per no perdre la seva essència, per no perdre el que la va fer gran en el passat i que, encara avui, provoca l'admiració dels altres pobles. Perquè els grans valors humans de la dignitat i de la inviolabilitat de la persona, de la llibertat de consciència, de la dignitat del treball i del treballador, del dret de cadascú a una vida digna i segura, i per tant a la participació en els bens de la terra que Déu ha volgut que siguin compartits entre tots els homes... Tots aquest valors, es van anar afirmant en les consciències gràcies al missatge cristià».

La influència del exemple

A principis de l'any 1911, el senyor Lu confessa el següent a la seva esposa: «Vaig prometre que els nostres fills serien catòlics, però com que no en tenim, què et semblaria si em fes catòlic?». La Berta està encantada. El 25 d'octubre de 1911, el R. P. Lagrange, que havia beneït el seu matrimoni, dotze anys abans, rep oficialment la professió de fe catòlica del diplomàtic. «La meva esposa mai m'havia plantejat la qüestió religiosa, acontentant-se amb ser el que era: una veritable cristiana. Aquella discreció em motivava encara més a desitjar unir-me a ella en l'Església Catòlica, on m'hauria negat a entrar-hi si ella m'hagués proposat de fer-ho».

En aquella mateixa època, a la Xina, la revolució que conduïa el Dr. Sun Yat-Sen progressa ràpidament. A principis del 1912, després d'una intervenció personal del senyor Lu, l'emperador abdica. El parlament provisional ofereix al diplomàtic la cartera d'Afers Exteriors. Aquesta data assenyalava el començament d'un període de vuit anys, durant els quals, a Pequín, exerceix les més altes responsabilitats, entre elles la de primer ministre, i aprofita per establir relacions diplomàtiques oficials entre la Xina i la Santa Seu.

«Faci's deixeble...»

Al desembre de 1920, el senyor Lu es retira definitivament de l'escena política. Dos anys més tard, davant la necessitat de tornar a Europa a causa de l'estat de salut de la seva esposa, s'instal·len a Locarno, (Suïssa) on, poc temps després, la Berta és afectada per una congestió. Ben aviat es fa evident que la malaltia serà llarga i sense esperança de curació. Alhora que té cura de la seva esposa, el senyor Lu recorda aquell suggeriment que li va fer el ministre Shu King-Shen trenta anys enrere: «Quan hagi acabat la seva carrera, trii la societat més antiga d'entre les de l'Església a la qual s'hagi adherit. Si pogués, ingressi en ella; faci's deixeble i observi la seva vida interior, que n'ha de ser el secret».

El senyor Lu intenta que la seva dona compregui el caràcter letal de la seva malaltia. Casualment, per aquella època apareix el "Diari de pensaments de cada dia" de l'Elisabeth Leseur, publicat pel Pare Leseur, el seu marit, qui, després de la mort de la seva dona, s'ha fet dominicà. El senyor Lu i la seva esposa el llegeixen junts. «A manera de joc, de vegades anomenava la meva estimada malalta amb el nom d'Elisabeth: «Ets un bon model d'Elisabeth Leseur... No sé si algun dia podré arribar a ser Pare Leseur». I ella somreïa: «Per què no? Amb la gràcia de Déu i la teva bona voluntat!». A partir d'aquella confiança, cadascun de nosaltres s'inclinà davant la vocació que Déu li havia clarament assignat». La senyora Lu mor el 16 d'abril de 1926.

Després de manifestar el seu desig al confessor de la seva esposa, el senyor Lu és orientat cap a la vida "d'oblat regular benedictí". L'oblat regular participa completament en la vida de la comunitat, però no està lligat pels vots monàstics. El senyor Lu es dirigeix a l'abadia de San Andreu de Bruges (Bèlgica), on l'Abat li aconsella que es faci monjo de ple dret i que accedeixi després al sacerdoci; seguint el seu consell, el 4 d'octubre de 1927 pren l'hàbit benedictí amb el nom de fra Pere Celestí. Al 1932 fa professió solemne, però se sent esgotat i, amb el permís de l'Abat, renúncia als llargs estudis necessaris per arribar a ser sacerdot. No obstant això, el 3 de maig de 1933, un dels seus amics de Shanghai el visita i li ofereix un calze, regal de vint dels seus antics col·legues diplomàtics xinesos, que no són cristians. «Però, si he renunciat a ser sacerdot! – Ens sentirem decebuts, contesta el seu amic». Reconeixent en això la mà de Déu, es lliura als seus estudis, no per ell sinó per l'Església i pel seu país, i rep l'ordenació sacerdotal el 29 de juny de 1935.

Però la idea de celebrar cada dia el Sant Sacrifici de la Missa l'espanta: «Gosar cada dia apropar-me al Totpoderós!... Em moriria...».

Però després d'una malaltia que el fa reflexionar, el Pare Lu confessa: «El nostre pare sant Benet diu a la Regla que, Déu és un Mestre i un Pare. Fins ara havia tingut en compte que és Mestre, però havia oblidat que també és Pare. Durant aquesta malaltia, el Senyor ha volgut il·luminar-me. Ja que ofereixo la Missa a Déu, el nostre Pare, no

tindrà por de celebrar-la!». Els monjos han de recordar – segons diu sant Benet, citant sant Pau – que hem rebut l'esperit d'adopció filial que ens permet dir: Abba!, és a dir, Pare! (Rm 8, 15; cf. Regla, cap. 2).

El senyor Lu havia ingressat, doncs, en un monestir benedictí de Bèlgica, la pàtria de la seva esposa, a fi i efecte d'obrir una nova connexió per al seu poble, unint-lo a l'Església fundada pel Fill de Déu fet home. L'especial importància de la seva carrera i de la seva vocació faran que el Papa Pius XII li concedeixi, el 19 de maig de 1946, la dignitat abacial, a títol honorífic. Aquesta dignitat és símbol d'un apostolat més intens. En opinió del Pare Lu, l'Orient sofreix perquè, en gran part, encara no coneix el Messies, i l'Occident sofreix perquè, malgrat haver-lo conegut, molts s'han allunyat d'Ell. I escriu: «El problema de les relacions internacionals, en el fons, no és d'ordre polític sinó de tipus intel·lectual i moral. Essencialment, es tracta d'un problema de relacions i de separacions que estableixen entre els homes, la semblança o la diferència de llurs civilitzacions». Per aquest motiu, el Pare Lu es lliurarà a les obres que afiguren la trobada entre les cultures cristiana i xinesa.

Trobada d'Orient i d'Occident

Amb motiu de la seva ordenació sacerdotal, els seus amics diplomàtics xinesos li havien dirigit aquestes paraules d'homenatge: «El senyor Lu coneix la moral xinesa i ara, es converteix en sacerdot a Occident. En ell es realitzarà la unió entre l'Orient i l'Occident en l'àmbit moral. Demostrarà que a l'Occident, igual que a la Xina, la civilització material no impera sobre l'espiritual. I en aquest sentit, treballarà també per la propagació de la justícia i de la pau en el seu país». Aquest missatge concorda amb les paraules pronunciades pel beat Joan Pau II a Polònia, el 3 de juny de 1997:

Que la Mare de Déu ens concedeixi, també, a nosaltres, la gràcia d'una actitud filial cap el nostre Pare del Cel. Aquesta actitud quedarà de manifest mitjançant una justa veneració cap els grans i els que són superiors, i serà font de benediccions divines, segons la promesa de Déu feta a Moisès: *Honora el teu pare i la teva mare perquè visquis molt de temps i et vagi bé en la terra que el Senyor, el teu Déu, t'ha de donar* (Dt 5, 16).

Dom Antoine Marie
O.S.B.

«No hi haurà unitat europea mentre Europa no es basi en la unitat d'esperit... Els fonaments de la identitat europea es van construir sobre el cristianisme, i la seva manca actual d'unitat espiritual és la causa de la crisi d'aquesta consciència cristiana, perquè sense Crist no és possible construir una unitat duradora. Com construir una "casa comuna" per a Europa si no es fa amb els maons de les consciències humanes, cuits al foc de l'Evangelí i units mitjançant el vincle d'un amor solidari, fruit de l'amor de Déu?».

A finals de 1948, una greu malaltia fa témer el pitjor per al Pare Lu. Poc abans de morir, diu: «Només em queden unes hores... per veure nostre Senyor. Veure nostre Senyor! Quina felicitat!». El seu confessor li suggereix: «Ha arribat l'hora d'oferir el seu sofriment al costat de JESÚS en la creu»; i ell assenteix amb el cap, com a darra manifestació del seu pensament abans d'una llarga agonia. El 15 de febrer de 1949, a les 11.50 h, el mateix dia i la mateixa hora del vintè aniversari de la seva professió religiosa, fa el seu últim sospir. Té setanta-vuit anys. Però pels qui estimen Déu la mort no existeix: es tracta només del pas de la vida terrenal a la vida eterna.

A les pàgines del seu llibre pòstum, que va deixar simplement mecanografiat, titulat "La trobada de les humanitats i el descobriment de l'Evangelí", podem llegir el següent passatge, en el qual la devoció filial tan preuada per Confuci es presenta enormement enaltida per les percepcions de la fe: «Arribada l'hora del suprem suplici, la força interior de JESÚS es va manifestar amb magnanimitat en la seva devoció filial cap el seu Pare, així com envers la Mare de Déu, que l'havia dut en el seu sant ventre i de la qual seguia sent Fill. El testament mitjançant el qual va confiar la seva mare al deixeble estimat és un testament de devoció filial. Com voleu que Maria no hagués considerat com a fills seus els qui són regenerats per la sang del seu Fill?».

- Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.
- Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.
- Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.

Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Fax: 03 80 96 25 29

E-mail: abbaye@clairval.com

<http://www.clairval.com/>

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail : abbaye@clairval.com – Site : <http://www.clairval.com/>